

Ο άγιος Νικόλαος και οι τρεις στρατηλάτες.

Οι τρεις στρατηλάτες Νεπωτιανός, Ούρσος και Ερπυλίων επέστρεψαν από την αποστολή τους νικητές και πλέον έμεναν στο παλάτι απολαμβάνοντας μεγάλες τιμές. **(1)**

Οι άλλοι στρατηλάτες όμως που βρίσκονταν εκεί τους ζήλεψαν, παρακινούμενοι από τον διάβολο, και έπεισαν τον έπαρχο Αβλάβιο ότι συνωμοτούν εναντίον του βασιλιά και ότι υποκριτικά και με δόλο μιλάνε ειρηνικά. «Αν όμως βρουν κατάλληλη ευκαιρία», του είπαν, «τότε θα φανεί η κακία τους. Γι' αυτό είναι καλύτερα να βγουν από τη μέση. Σου το φανερώσαμε, λοιπόν, και συ κρυφά, πριν το αντιληφθούν, πες στον κύριο της οικουμένης, ώστε να τους θανατώσει σύντομα και χωρίς θόρυβο».

Λέγοντας αυτά, του υποσχέθηκαν ως δώρο και χίλιες επτακόσιες λίτρες χρυσού **(2)**.

Μετά απ' αυτά ο έπαρχος παρουσιάστηκε στον βασιλιά και είπε: «Δέσποτα αυτοκράτορ, επειδή διοικείς το βασίλειο με ευσέβεια και αγάπη Χριστού και όλη η οικουμένη ζει ειρηνικά στον καιρό της γαληνότητάς σου, ο διάβολος φθόνησε αυτό το μεγάλο αγαθό και ξεσήκωσε εχθρούς

μέσα στο ίδιο σου το παλάτι. Μπήκε δηλαδή στις καρδιές των στρατηλατών που στάλθηκαν στη Φρυγία και γύρισαν. Αυτοί συνωμοτούν έναντίον της εξουσίας σου ώστε να κάνουν επανάσταση στην αυτοκρατορία σου που ζει ειρηνικά, και υπόσχονται σε όσους τους βοηθήσουν αξιώματα και δώρα και άφθονα χρήματα.

» Ο πολέμιος βέβαια και εχθρός της ειρήνης μας, ο διάβολος, τέτοια συνεχώς προσπαθεί να κάνει μέσω των υπηκόων του. Ο φιλόανθρωπος όμως Θεός, που προστατεύει την ευσεβή βασιλεία σου και προνοεί για όλους τους ανθρώπους, δεν άφησε η υπόθεση αυτή να μείνει κρυμμένη για πολύ, αλλά έβαλε στις καρδιές μερικών, που γνώριζαν όλα όσα γίνονταν, να έλθουν σε μένα και να μου τα φανερώσουν. Εγώ, μόλις τα έμαθα, δεν μπόρεσα να τα αποκρύψω, επειδή φοβήθηκα την τιμωρία του Θεού και τη δική σου αγανάκτηση. Τα ανέφερα, λοιπόν, στην ιερή μεγαλειότητά σου, για να αντιμετωπίσεις την κατάσταση».

Ο βασιλιάς όταν τα άκουσε, οργίστηκε πάρα πολύ. Και επειδή νόμιζε ότι ο έπαρχος λέει την αλήθεια, αμέσως την ίδια στιγμή διέταξε χωρίς καμία εξέταση να τους συλλάβουν και να τους ρίξουν στη φυλακή. Από θεία πρόνοια όμως, εκείνες τις μέρες ο βασιλιάς έτυχε να ασχολείται με σοβαρές υποθέσεις.

* * *

Πέρασε λίγος καιρός και οι συκοφάντες πήγαν στον έπαρχο, φέρνοντάς του και τα χρήματα που είχαν υποσχεθεί, και τον πίεζαν να ζητήσει τον θάνατο των τριών στρατηλατών. «Για ποιο λόγο», έλεγαν, «τους αφήσατε να ζουν μέχρι σήμερα και δεν τους θανατώσατε αμέσως; Όσο ζουν, ακόμη και μέσα στη φυλακή μπορούν με τη βοήθεια φίλων τους να ξεφύγουν και να ελευθερωθούν. Και τότε μάταια εμείς αγωνιζόμαστε για την ειρήνη».

Ο έπαρχος, παρακινημένος απ' αυτούς, παρουσιάστηκε πάλι στον βασιλιά και του είπε: «Δέσποτα, αφήσαμε να ζουν ακόμη εκείνοι οι αλιτήριοι που συνωμότησαν εναντίον σου. Και να, δεν έπαψαν να μελετούν τα σχέδιά τους έχοντας και συνεργούς απ' έξω, όπως έμαθα με ακρίβεια».

Ο βασιλιάς, ακούγοντας ότι αυτοί ακόμη και μέσα στη φυλακή τον επιβουλεύονται, διέταξε να εκτελεστούν με ξίφος την ίδια εκείνη νύχτα. Ο

έπαρχος, λοιπόν, αφού πήρε τη διαταγή, έστειλε μήνυμα προς τον δεσμοφύλακα λέγοντας: «Ετοιμάσέ μου τους τρεις που έχεις στη φυλακή, γιατί πρέπει να εκτελεστούν αυτή τη νύχτα».

Ο δεσμοφύλακας Ιλαρίων το άκουσε και λυπήθηκε πολύ, και με δάκρυα είπε σ' αυτούς: «Άνδρες τίμιοι και κύριοί μου, φοβάμαι και δειλιάζω και τρέμω με την υπόθεσή σας και ντρέπομαι να σας το πω, αλλά είμαι υποχρεωμένος να σας το φανερώσω. Μακάρι να μη σας γνώριζα. Γιατί πονώ και θλίβομαι να μιλώ πια μαζί σας, ξέροντας ότι θα χωριστούμε επειδή ήρθε διαταγή να πεθάνετε αυτή τη νύχτα. Αν λοιπόν νομίζετε ότι πρέπει να τακτοποιήσετε κάποιες υποθέσεις σας, σκεφθείτε και ετοιμασθείτε. Εγώ σας είπα αυτά που μου είπε ο έπαρχος».

Αυτοί, μόλις τ' άκουσαν, έκλαψαν πικρά και έσκισαν τα ρούχα τους και τραβούσαν τα μαλλιά τους. Και αφού πασπάλισαν τα κεφάλια τους με χώμα, έβγαλαν φωνή μεγάλη κλαίγοντας και απορώντας για τον απροσδόκητο θάνατο τους και έλεγαν: «Ποιο είναι το έγκλημα και ποιο το αδίκημά μας, ώστε τόσο ξαφνικά και χωρίς δίκη να πεθαίνουμε, χωρίς καν να μας εξετάσουν και να μας ρωτήσουν, όπως κάνουν ακόμη και στους κακούργους;»

Τότε ένας απ' αυτούς, ο Νεπωτιανός, θυμήθηκε όσα έκανε ο άγιος Νικόλας, ο επίσκοπος Μύρων, και πώς έσωσε εκείνους τους τρεις που επρόκειτο να εκτελεστούν, και κλαίγοντας με πολλά δάκρυα και στεναγμούς είπε: «Κύριε, ο Θεός του δούλου σου Νικολάου, λυπήσου μας για την ευσπλαχνία σου και για την πρεσβεία του άξιου δούλου σου Νικολάου. Και όπως μέσω αυτού έκανες έλεος στους τρεις εκείνους που καταδικάστηκαν αναίτια και τους έσωσες από τον θάνατο, έτσι τώρα σώσε και μας, και σπλαχνίσου μας με τις πρεσβείες αυτού του αγίου σου αρχιερέα. Γιατί πιστεύουμε ότι, αν και είναι απών σωματικά, με το πνεύμα είναι παρών και, βλέποντας τη θλίψη και την οδύνη της ψυχής μας, αυτός θα παρακαλέσει την αγαθότητά σου για χάρη μας».

Κι όλοι μαζί φώναξαν δυνατά λέγοντας: «Άγιε Νικόλαε, αν και είσαι μακριά μας, η δέησή μας ας ερθει κοντά σου, και παρακάλεσε τον φιλόανθρωπο Θεό για χάρη μας. Γιατί ο Θεός θα κάνει το θέλημα αυτών που τον φοβούνται και θα ακούσει τη δέησή τους. Ώστε να σωθούμε με τις

πρεσβείες σου από τον κίνδυνο που μας απειλεί και να αξιωθούμε να έρθουμε αυτοπροσώπως και να προσκυνήσουμε την αγιοσύνη σου, δοξασμένε πάτερ».

Αυτά είπαν και οι τρεις με ένα στόμα και ικέτευαν τον Θεό, χωρίς να απελπίζονται ότι θα βρουν βοήθεια από τον ουρανό.

Με τη χάρη του Θεού, που ελεεί τους πάντες και βοηθά γρήγορα αυτούς που τον ζητούν με όλη τους την καρδιά και που δοξάζει πάντοτε αυτούς που τον δοξάζουν και που σώζει τους ταπεινούς, ο άγιος Νικόλαος φάνηκε στον ύπνο του βασιλιά εκείνη τη νύχτα και του είπε: «Κωνσταντίνε, σήκω και ελευθέρωσε τους τρεις στρατηλάτες που έχεις στην φυλακή, γιατί άδικα συκοφαντήθηκαν. Αν όμως με παρακούσεις, θα ξεσηκώσω πόλεμο εναντίον σου στο Δυρράχιο, παρακαλώντας τον μεγάλο βασιλιά Χριστό, και θα παραδώσω τις σάρκες σου τροφή στα θηρία και στα όρνια».

«Ποιος είσαι εσύ», είπε ο βασιλιάς, «και πώς μπήκες στο παλάτι μου τέτοια ώρα;»

Η φωνή τού απάντησε: «Εγώ είμαι ο Νικόλαος, ο αμαρτωλός επίσκοπος της μητροπόλεως στα Μύρα της Λυκίας».

Αυτά είπε και έφυγε. Πήγε έπειτα και εμφανίστηκε στον έπαρχο και του είπε: «Αβλάβιε, βλαμμένε στον νου και στα μυαλά, σήκω και ελευθέρωσε τους τρεις στρατηλάτες που έχεις στη φυλακή και θέλεις να τους θανατώσεις για τη φιλαργυρία σου. Αν δεν θελήσεις να τους ελευθερώσεις, θα παρακαλέσω τον μεγάλο βασιλιά Χριστό και θα πέσεις σε βαριά αρρώστια, θα σε φάνε τα σκουλήκια και όλη η οικογένειά σου θα έχει κακό τέλος».

«Και εσύ ποιος είσαι που λες τέτοια πράγματα;» ρώτησε ο έπαρχος, και αυτός του είπε: «Εγώ είμαι ο Νικόλαος, ο αμαρτωλός επίσκοπος της μητροπόλεως των Μυρέων». Αυτά είπε και έφυγε.

Αφού ξύπνησε ο βασιλιάς, κάλεσε τον αρχιθαλαμηπόλο του και του είπε: «Πήγαινε και πες στον έπαρχο αυτά που είδα στον ύπνο μου· αυτά

και αυτά είδα». Όμοια και ο έπαρχος έστειλε τον υπηρέτη του για να αναγγείλει στον βασιλιά αυτά που είχε δει στον ύπνο του.

Το πρωί ο βασιλιάς διέταξε να του φέρουν τους τρεις μπροστά στη σύγκλητο και τον έπαρχο.

Όταν αυτοί παρουσιάστηκαν, τους είπε ο βασιλιάς: «Πέστε μου, ποιες μαγείες κάνατε και μας στείλατε τέτοια όνειρα;» Αυτοί σιωπούσαν. Και όταν πάλι για δεύτερη φορά ρωτήθηκαν, αποκρίθηκε ο Νεπωτιανός: «Δέσποτα αυτοκράτορ, εμείς μαγείες δεν ξέρουμε. Και αν βρεθούμε να κάνουμε τέτοια πράγματα ή αν σκεφτήκαμε κάποιο άλλο κακό εναντίον της εξουσίας σου, δέσποτα, ας τιμωρηθούμε με θάνατο».

Τους λέει ο βασιλιάς: «Γνωρίζετε κάποιον που ονομάζεται Νικόλαος;»

Αυτοί μόλις άκουσαν το όνομα του Νικολάου, χάρηκαν και είπαν: «Κύριε, ο Θεός του αγίου Νικολάου, που έσωσες τότε με τη μεσολάβησή του εκείνους που επρόκειτο άδικα να πεθάνουν, βγάλε τώρα και μας από τη δύσκολη θέση που βρισκόμαστε, γιατί είμαστε αθώοι».

Ο βασιλιάς τους είπε πάλι: «Πέστε μου, ποιος είναι αυτός ο Νικόλαος και αν είναι συγγενής σας».

Τότε ο Νεπωτιανός αποκρίθηκε και είπε ποιος είναι ο Νικόλαος και τι έργα κάνει και όσα έκανε μπροστά στα μάτια τους, και πως γλίτωσε τους τρεις άνδρες από τον θάνατο, και πρόσθεσε: «Εμείς τώρα, δέσποτα, καθώς βρισκόμασταν στη μεγάλη αυτή ανάγκη και θλίψη, επικαλεστήκαμε τις άγιες ευχές του και τον παρακαλέσαμε να πρεσβεύσει για χάρη μας προς τον φιλάνθρωπο Θεό».

Είπε τότε ο βασιλιάς: «Είστε ελεύθεροι και να έχετε χάρη στον άνθρωπο αυτό. Γιατί δεν σας χαρίζω εγώ τη ζωή, αλλά ο Θεός και ο Νικόλαος που εσείς επικαλεσθήκατε. Να πάτε λοιπόν σ' αυτόν, και εκεί να κόψετε τα μαλλιά σας **(3)**, που μεγάλωσαν όσο καιρό ήσασταν στη φυλακή· να τον ευχαριστήσετε και να του πείτε εκ μέρους μου· “Να, εκπλήρωσα την παράκλησή σου. Μη με απειλείς πια, αλλά να εύχεσαι για

μένα και τη βασιλεία μου και για την ειρήνη της οικουμένης, πρεσβεύοντας προς τον Θεό, τον Κύριο και κυβερνήτη όλων”».

Τους έδωσε και κειμήλια, ένα χρυσό ευαγγέλιο, δύο χρυσά μανουάλια και ένα άλλο σκεύος χρυσό, διακοσμημένο με πολύτιμες πέτρες, για να τα πάνε στον άγιο εκείνο άνθρωπο, και τους έδωσε και επιστολή προς αυτόν.

Τα πήραν αυτά οι τρεις άνδρες, πήγαν στη Λυκία, και αφού προσκύνησαν τον Άγιο, του διηγήθηκαν όσα τους είχαν συμβεί και του έδωσαν την επιστολή του βασιλιά και τα κειμήλια. Έκοψαν έπειτα τα μαλλιά τους και έδωσαν στους φτωχούς από τα χρήματά τους.

Ο αγιότατος επίσκοπος Νικόλαος χάρηκε με αυτούς και τους ευλόγησε και τους άφησε να φύγουν με επιστολή και ευλογίες.

Έτσι λοιπόν, αφού προσευχήθηκαν και τον αποχαιρέτησαν, οι τρεις αυτοί άνδρες επέστρεψαν με αγαλλίαση, δοξάζοντας τον φιλόανθρωπο Θεό για την παράδοξη σωτηρία τους.

Σ’ Αυτόν ανήκει η δόξα και το κράτος στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Παραπομπές:

(1) Το α’ μέρος της διήγησης βλέπε στο παρακάτω άρθρο* (Ο άγιος Νικόλαος σώζει από τον θάνατο).

(2) Η λίτρα ήταν μονάδα βάρους των νομισμάτων της αυτοκρατορίας ίση με 327,456 γραμμάρια. Η έκφραση “λίτρα χρυσού” σήμαινε 72 χρυσά νομίσματα.

(3) Εννοεί προσφορά των μαλλιών στον ναό σε ένδειξη ευχαριστίας, συνήθεια που μαρτυρείται και στην αγία Γραφή (Πράξ. 18:18, 21:23-24).

**Από το βιβλίο: Gustav Anrich, HAGIOS NIKOLAOS, τόμος I, μέρος II,
“Πράξεις του εν αγίοις πατρός ημών Νικολάου αρχιεπισκόπου Μύρων
της Λυκίας”. Έκδοση B.G. Teubner, Λιψία – Βερολίνο 1913, σελ. 71.
Μετάφραση για την Κ.Ο.**

***Ο άγιος Νικόλαος σώζει από τον θάνατο.**

Στον καιρό του βασιλιά Κωνσταντίνου δημιουργήθηκε μια αναταραχή στη Φρυγία από τους Ταϊφάλους και τα νέα έφτασαν στον ευσεβή βασιλιά. Αμέσως λοιπόν έστειλε τρεις στρατηλάτες, τον Νεπωτιανό, τον Ούρσο και τον Ερπυλίωνα, με τους στρατιώτες τους.

Αφού ξεκίνησαν από την πανευδαίμονα Κωνσταντινούπολη, έπλευσαν στη Λυκία, στο επίνειο Ανδριάκη, λιμάνι των Μύρων τρία μίλια από την πόλη. Εκεί βγήκαν από τα πλοία για να ξεκουραστούν, γιατί το ταξίδι τους ήταν δύσκολο. Βγήκαν, λοιπόν, και μερικοί από τους στρατιώτες θέλοντας να βρουν τρόφιμα. Άρχισαν όμως να προκαλούν ζημιές και προξένησαν μεγάλη αναστάτωση και φασαρία σε μια περιοχή που λεγόταν Πλάκωμα, έτσι που μαθεύτηκε και στα Μύρα και οι κάτοικοι ξεσηκώθηκαν εναντίον των άτακτων και ταραχοποιών στρατιωτών.

Όταν τα άκουσε αυτά ο άγιος του Θεού επίσκοπος Νικόλαος, ο ποιμένας και διδάσκαλος της εκεί αγίας εκκλησίας, καταπράυνε τον λαό ώστε να μη διαπράξει κάτι απερίσκεπτο, και αμέσως έσπευσε στον Ανδριάκη. Μόλις τον είδαν όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί, τον προσκύνησαν με την πρέπουσα τιμή. Το έμαθαν και οι τρεις στρατηλάτες και τον προσκύνησαν και αυτοί και τον ασπάσθηκαν.

Στην ερώτησή του, ποιοι ήταν και από πού και για ποια αιτία βρίσκονται εκεί, αποκρίθηκαν: «Είμαστε ειρηνικοί και έχουμε αποσταλεί από τον ευσεβέστατο βασιλιά μας στη Φρυγία σε πόλεμο εναντίον επαναστατών. Ας ευχηθεί λοιπόν για μας η αγιοσύνη σου για να έχουμε καλά αποτελέσματα». Ο άγιος επίσκοπος τους παρακάλεσε να ανεβούν στην πόλη και να λάβουν από αυτόν ευλογίες.

Οι στρατηλάτες σεβάστηκαν την παρουσία και την καλοσύνη του Αγίου και διέταξαν όλους να ειρηνεύσουν και κανείς από τους στρατιώτες να μην τολμήσει να βλάψει κάποιον ή να κάνει κάτι ανάρμοστο.

Την ώρα εκείνη ήρθαν μερικοί από την πόλη, προσκύνησαν τον Άγιο και του είπαν: «Κύριε, αν ήσουν στην πόλη, δεν θα γίνονταν τόσο άδικα τρεις θάνατοι. Γιατί ο ηγεμόνας, αφού δωροδοκήθηκε, διέταξε να σκοτωθούν με ξίφος τρεις άνδρες, και όλη η πόλη πένθησε πολύ γιατί δεν ήσουν εκεί».

Όταν τα άκουσε αυτά ο αγιότατος επίσκοπος λυπήθηκε, και αμέσως παρακάλεσε τους στρατηλάτες και ξεκίνησε γρήγορα μαζί τους για την πόλη. Και όταν έφτασε στον τόπο που λεγόταν Λιοντάρι ρώτησε τους παρόντες για τους καταδικασμένους, αν ζουν ακόμη. Αυτοί του είπαν ότι ακόμη ζουν και βρίσκονται στην πλατεία που ονομάζεται Διόσκουροι.

Έπειτα, αφού έφτασε στον μαρτυρικό ναό των αγίων Κρήσκη και Διοσκουρίδη, πάλι ρώτησε και έμαθε ότι μόλις αυτή τη στιγμή πρόκειται να βγουν έξω από την πύλη. Φτάνοντας στην πύλη, του είπαν ότι πηγαίνουν στον Βηρρά, γιατί αυτός ήταν ο τόπος των εκτελέσεων.

Και αμέσως έτρεξε και βρήκε εκεί πολύ λαό και τον δήμιο να κρατά το ξίφος στο χέρι του για να τους θανατώσει και να περιμένει την άφιξη του Αγίου. Αφού πλησίασε ο Άγιος είδε τους τρεις καταδικασμένους με δεμένα τα μάτια με μαντήλια και γονατιστούς να περιμένουν το χτύπημα.

Ο Άγιος έτρεξε αμέσως, άρπαξε το ξίφος από τον δήμιο και το πέταξε μακριά, και έλυσε τους τρεις από τα δεσμά και τους οδήγησε στην πόλη λέγοντας: «Είμαι έτοιμος να πεθάνω στη θέση αυτών των αθώων».

Κανείς από τη φρουρά δεν τολμούσε να αντισταθεί ή να του φέρει αντίρρηση, επειδή γνώριζαν την αγάπη του προς τον Θεό και το θαρραλέο φρόνημά του. Πραγματικά δηλαδή, όπως λέει η αγία Γραφή, «ο δίκαιος έχει θάρρος σαν λιοντάρι» (Παροιμ. 28:1).

Πήγε έπειτα στο πραιτώριο και χτύπησε δυνατά και επίμονα τις πόρτες.

Ο άρχοντας Ευστάθιος πληροφορήθηκε από τον νυκτερινό φύλακα τον ερχομό του Αγίου και βγήκε τρέχοντας και τον προσκύνησε. Αυτός όμως τον έσπρωξε λέγοντάς τον, όπως του άξιζε, ιερόσυλο και αιμοπότη και παράνομο και εχθρό του Θεού. Και πρόσθεσε: «Μη έχοντας φόβο Θεού και σκοτώνοντας αθώους ήρθες αδιάντροπα μπροστά μου! Επειδή λοιπόν έκανες τόσο μεγάλα και τόσο πολλά κακά, δεν θα σε λυπηθώ. Γιατί στους διεστραμμένους ο Θεός στέλνει ανάλογες τιμωρίες (Παροιμ. 21:8). Θα μάθει για σένα ο ευσεβέστατος βασιλιάς, πόσο άδικα διοικείς, ή μάλλον λεηλατείς αυτή την επαρχία, και πώς παράνομα και χωρίς δίκη σφάζεις ανθρώπους από πλεονεξία και για άνομο κέρδος».

Ο άρχοντας γονατίζοντας μπροστά του και παρακαλώντας τον έλεγε: «Μην οργίζεσαι εναντίον μου, σεβαστέ πάτερ. Μάθε ότι δεν είμαι εγώ ο αίτιος για τις καταδίκες, αλλά οι άρχοντες της πόλης, ο Ευδόξιος και ο Σιμωνίδης, οι οποίοι κατέθεσαν εναντίον τους».

Ο επίσκοπος του απάντησε: «Όχι ο Ευδόξιος και ο Σιμωνίδης, αλλά η αλήθεια είναι ότι ο Χρυσάφης και ο Αργύρης με τα χρήματα σε έπεισαν να κάνεις τέτοια» –γιατί είχε μάθει ότι είχε πάρει διακόσιες λίτρες χρυσού (*) για να τους εξοντώσει.

Και με πολλές παρακλήσεις οι στρατηλάτες έπεισαν τον Άγιο να συγχωρήσει τον ηγεμόνα, αφού ακύρωσε τις άδικες αποφάσεις εναντίον των τριών που είπαμε.

Οι δε στρατηλάτες, αφού φιλοξενήθηκαν από τον αγιότατο επίσκοπο, τον παρακάλεσαν να ευχηθεί για χάρη τους. Και παίρνοντας απ' αυτόν ευλογίες, τον αποχαιρέτησαν και απέπλευσαν.

Πήγαν έπειτα στη Φρυγία και ειρήνευσαν εντελώς τους τόπους εκείνους, αφού εξουδετέρωσαν όλους όσους είχαν στασιάσει και δημιουργήσει ταραχές. Και αποδίδοντας στην πατρίδα την ειρήνη ως βραβείο, επέστρεψαν στην πανευδαίμονα Κωνσταντινούπολη.

Εκεί τους έγινε μεγάλη υποδοχή από τους στρατιώτες και τους οπλίτες και απ' όλη σχεδόν τη σύγκλητο, γιατί επέστρεψαν νικητές και

τροπαιούχοι. Και αφού προσκύνησαν τον βασιλιά, του ανακοίνωσαν την επικράτηση της ειρήνης.

Και πλέον οι στρατηλάτες έμεναν στο παλάτι απολαμβάνοντας μεγάλες τιμές.

(*) Η λίτρα ήταν μονάδα βάρους των νομισμάτων της αυτοκρατορίας ίση με 327,456 γραμμάρια. Η έκφραση “λίτρα χρυσού” σήμαινε 72 χρυσά νομίσματα.

**Από το βιβλίο: Gustav Anrich, HAGIOS NIKOLAOS, τόμος I, μέρος II, “Πράξις του εν αγίοις πατρός ημών Νικολάου αρχιεπισκόπου Μύρων της Λυκίας”. Έκδοση B.G. Teubner, Λιψία – Βερολίνο 1913, σελ. 67.
Μετάφραση για την Κ.Ο.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>